

[Leif Hermann]

Må jeg lige sige til fru Inger Stilling Pedersen, at jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Jeg bad om Kristeligt Folkepartis principielle stillingtagen i dette her spørgsmål. Der ligger da ingen principiel stillingtagen i at sige, at fru Inger Stilling Pedersen har fået justitsministerens tilsagn om, at alt nok skal blive ved det gamle, at der vil blive taget vidtgående sociale hensyn og den slags ting.

Men, fru Inger Stilling Pedersen, folk anker ikke sager, medmindre de mener, at det er væsentligt at få andeninstansens behandling af sagerne. Hvorfor skal det overlades til justitsministeren at tage stilling til det på disse menneskers vegne?

Og hvis det forholder sig, som fru Inger Stilling Pedersen siger, vil jeg gerne vide, hvor stor besparelsen er. Så skal Justitsministeriet jo til at operere med afsætning af ressourcer til andeninstansbevillingsbehandling. Er det billigere?

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Hr. Glistrup har naturligvis ret i, at vi kunne have stillet ændringsforslag, hvis vi ville have emnet op til debat her under anden behandling. Men når vi ikke har gjort det, var det, fordi vi efter de politiske drøftelser i Retsudvalget ikke mente, at der var nogen udsigt til at få det vedtaget.

Men jeg synes da, at argumentationen, bl.a. indlægget fra Kristeligt Folkepartis side, der beklager, at der ikke er kommet et ændringsforslag, taler for, at vi udarbejder et sådant her mellem anden og tredje behandling, og så kan vi tage en debat i udvalget endnu en gang. Jeg synes som sagt, at argumenterne kan tale for, at vi bevarer den nugældende retstilstand. Hr. Glistrup nævnte, at det for så vidt skaber større retssikkerhed, hvis der ikke er risiko for, at sagen bliver anket. Men hvis det er rigtigt forstået, bør man vel afskaffe ankemulighederne i det hele taget.

Hvorfor skal det alene være småkårsfolk, der fører småsager, der ikke skal have den mulighed for at gå til landsretten? Hvis det er usikkerheden, der tales om i tilfælde af anke, må det jo gælde alle tilfælde og ikke kun dem, der vedrører sager på under 10.000 kr.

Byrettens afgørelse kan være lige så god og lige så fornuftig som landsrettens. Det argument kan man da godt bruge, men hvis det igen

er det, der er det afgørende for hr. Glistrup, taler det jo også for, at ankemuligheden afskæres i al almindelighed, fordi underrettens afgørelse kan være lige så god som landsrettens. Så jeg synes, at der er noget at drøfte i udvalget, og jeg håber, at hr. Glistrup vil deltage.

Med hensyn til bureaukratiet i øvrigt og fru Inger Stilling Pedersens indlæg, der jo gik på, at ministeren nok stort set vil tillade alle ansøgninger om anke, bliver der jo – og det siger jeg også til hr. Glistrup – tale om mere bureaukrati. Først skal man søge i ministeriet. Ministeriet skal behandle sagen, træffe afgørelsen – efter Kristeligt Folkepartis mening som oftest en positiv afgørelse – og så starter retssag nr. 2 først efter det bureaukrati i ministeriet. Så jeg synes, det er utrolig svært at se, hvordan man mindsker bureaukratiet. Jeg tror snarere, at man kan komme til at øge det.

Og lad mig tilføje, at jeg har jo stillet et spørgsmål om, hvor meget man sparer ved den retsplejelovændring, der nu forelægges Folketinget. Hvor meget bureaukrati afskærer man? Det kan man jo gøre op i årsværker osv., og det vil ministeren svare på om et øjeblik.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg skal kun sige, at man kan få det indtryk, at al retssikkerhed her til lands nu med vedtagelsen af dette lovforslag ved tredjebehandlingen er afskaffet. Det er ikke alene forkert, men det er direkte forkert. Det er klart, at det giver nogle, som har lyst til at tage nogle akademiske, teoretiske drøftelser om retssikkerhed, anledning til at gå helt ud i de yderste detaljer. Det skal man være velkommen til.

Jeg skal indskrænke mig til at besvare det spørgsmål, som hr. Leif Hermann stillede til mig, nemlig hvad der ville ske, hvis der var afsagt en uklar dom. Det kan hr. Leif Hermann se i bemærkningerne til det lovforslag, vi har til behandling; der står nemlig under bemærkningerne til § 3, nr. 1, at der består en ankemulighed, hvis særlige grunde taler derfor. Det vil sige, at retssikkerheden ikke er fjernet. I det øjeblik, der foreligger en uklar dom, bliver det bare vurderet af nogle mennesker i Justitsministeriet, hvis kompetence jeg ikke går ud fra at hverken hr. Leif Hermann eller andre vil så tvivl om.